

*Historier
fra
virkelig-
heten*

Blandingsflora

Halvor (82) og Arne (85) er brødre og samboere. Med åra er det blitt et slags ekteskap der Halvor (på koners vis) har kontrollen – kamuflert som omsorg – og Arne (på ektemenns vis) er sær og krevende. Det er Halvor som steller, Arne ligger mye på senga og tenker. Halvor er stort sett frisk, Arne har mange plager.

Brødrene bor i et lite hus av det slaget som det før fantes mange av på bygdene, men som nå er revet eller ombygd. I huset er det to rom hvorav Halvor og Arne relativt rigid disponerer hvert sitt. Bekvemmelighetene består – i tillegg til to senger – av et skinnende hvitt kjøleskap som står i en viss kontrast til interiøret for øvrig. Huset har verken innlagt vann eller toalett. En bøtte på hvert rom gjør nytten som kombinert toalett, spyttebakke for snus og utslagsvask for alt flytende.

Som sagt, Arne har sine plager som krever oppmerksomhet og omsorg. Etter noen uker der Arne hadde klaget over uspesifikke magesmerter og angivelig nedsatt matlyst, bestilte Halvor legetime for broren. «Ta med urinprøve, det er viktig» sa vår erfarne legesekretær, «helst morgenurin. Og på et kokt glass!» Hun kjente til hjemmeforholdene.

Arne kom til time som avtalt, Halvor fulgte. «Fikk du til en urinprøve?» spurte jeg Arne. Han var sur og svarte ikke.

Halvor grep inn: «Han ville ikkje, men her er prøva.» «Og eg koka glasset» la han stolt til. Et syltetøyglass innpakket i aviser ble overlevert. «Ta en stix og sett opp en mikro» sa jeg til legesekretæren.

Etter en stund stakk legesekretæren hodet inn på kontoret mitt. Om jeg kunne komme ut på lab'en. Der sto syl-

tetøyglasset med den angivelige urinprøven, et brunlig blakket fluidum med noen ubestemmelige fnokker som lignet på kaffegrut. Arne ble spurt, men hadde ingen synspunkter på vannlating og den slags. Halvor måtte hentes. Han forklarte at Arne hadde nektet plent å avlevere urinprøve. Det hadde utartet til en kramel som Arne (svært forutsigbart) hadde vunnet. Halvor hadde blitt nesten sint. Det var han som hadde stått for timebestillingen og han som hadde tatt imot beskjed om urinprøve, det forpliktet.

Til slutt hadde han ikke visst annen råd enn å ta «ei heilt rein ause» og hente en skvett fra bøtta (se andre avsnittet) over i det kokte syltetøyglasset.

Det hører med til historien at vårt kontor skrev siste avsnitt i føljetongen ved å sende urinen til bakteriologisk undersøkelse uten spesielle merknader. Sykehuslaboratoriets svar lød lakonisk: «Blandingsflora. Sannsynlig forurenset prøve».